

HEADER VEB

STRANCI
U NOĆI

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Heather Webb

STRANGERS IN THE NIGHT

Copyright © 2023 by Heather Webb

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Di Vitoriovima, s ljubavlju

Bili su stvarno nešto.

– TINA SINATRA, ČERKA FRENKA SINATRE

Nikada neće uspeti da je otera iz srca, baš kao ni ona njega.

– DŽEJMS KAPLAN, BIOGRAF

PROLOG

FRENK

Svaki važan trenutak mog života mogao bi se izmeriti notama i opevati u pesmi. Nikada ovo nije bilo istinitije nego one prve večeri kada sam je ugledao na drugom kraju prostorije, kada je pripadala nekom drugom.

Kada su duvači odsvirali kraj, odmakao sam se od mikrofona. Iz mnoštva u zadimljenom *Holivud paladijumu* dopirale su ovacije i zvižduci. Obrisao sam čelo i potegao dobar gutljaj vode iz čaše, suvog grla posle otpevanog seta.

„Važi, momci, vidimo se za dvadeset minuta“, reče Tomi, šef orkestra, pa spusti svoj trombon na stolicu.

Ostali iz orkestra obrisali su svoje instrumente i brižljivo ih spakovali u futrole pre no što su otišli da nešto popiju. Poručio sam piće od zgodne konobarice, koja zatrepta i zamoli me za autogram. Uovoljio sam joj. Nikada nisam voleo da razočaram fanove, ni tada ni kasnije.

S viskijem u ruci prošetao sam se naokolo pozdravljajući se sa onima koje sam poznavao i sa važnim facama, ali nisam li zapravo ja bio najvažnija faca u toj prostoriji? Najzad, svi su oni došli zato da me čuju kako pevam. Podigao sam bend Tomija Dorsija u nove visine, što nije mogao poreći niko, čak

ni Tomi, koji se još ponašao kao da bi trebalo da mu celivam prsten u znak zahvalnosti za šansu da im se pridružim na turneji. Međutim, šiparice koje su čekale u dugačkom redu što se otezao ispred ulaza svakog kluba ili koncertne sale vrištale su moje ime – a ne njegovo.

Opazio sam na drugom kraju prostorije Mikija Runija, pripadnika holivudske elite i MGM-ovu* najveću zvezdu, i uputio se prema njemu. Nadao sam se da ću u dogledno vreme biti ozbiljno shvaćen i kao glumac.

„Zdravo, Miki“, rekoh pružajući mu ruku. „Drago mi je što se vidimo.“

„Pa to je Frenk Sinatra.“ On prihvati moju ruku, čvrsto je stegavši. „Dobar set, bogme. Dorsijev bend mi je omiljeni. A ni ti nisi bio loš.“

Dobročudno sam se nasmejao. Dopadao mi se taj čovek. „Lepo od tebe, matori, hvala ti.“

A onda sam je ugledao, stajala je pored njega u belo j haljini: crna kosa, bademaste oči, rupica na bradi. Nije bila naprosto lepa – video sam bezbroj žena za koje se to moglo reći – bila je boginja izvajana od najfinijeg mermera. Žena koja ti istera vazduh iz pluća.

Takođe, žena sa prstenom na pogrešnom prstu.

Pročistio sam grlo. „Vidi ti njega, oženio se pravom lepoticom.“ Ovlaš sam pokazao prema njoj. „Da sam je prvi video, i sâm bih se oženio njome.“

Miki prasnu u smeh, spusti dlan na njena leđa. „Frenk, upoznaj Avu Gardner. Ona je jedna od MGM-ovih boginja ljubavi.“

Luis B. Mejer bio je šef MGM-a i običan govнар, ali trpeli smo ga da bismo dobijali uloge u njegovim filmovima. Nije me nimalo iznenadilo što je stavio šape na ovo zgodno parče.

* MGM, *Metro-Goldwyn-Mayer*, kompanija nastala 1924. spajanjem tri manja filmska studija: *Metro Pictures*, *Goldwyn Pictures* i *Louis B. Mayer Pictures*. (Prim. prev.)

„Mogu da zamislim“, odvratih opažajući graciozni vrat i oblinu poprsja boje slonovače. Dok me je odmeravala, izraz lica odavao je oštroumnost. Pretpostavio sam da mnogi potcenjuju njenu inteligenciju – ali ja je nikad i ni u čemu ne bih potcenio. Bila je fatalna žena najviše klase. To je bilo jasno već na prvi pogled. „Drago mi je, Avo.“ Uputio sam joj svoj najneodoljiviji osmeh.

Oči joj blesnuše jedva приметnom emocijom. „I meni, gospodine Sinatra.“ A onda mi je okrenula leđa i mahnula konobaru da joj donese još jedno piće.

Uvreda me je zapekla, ali pokušao sam ponovo. „Biće ovo dobro veče, čini mi se.“

Ovog puta je posegla za Mikijevom rukom. „Bilo je i dosad.“

Osmeh mi se ukočio na licu. Bio sam joj mrzak iz nekog razloga i bolelo ju je uvo ko sam i šta sam, i bilo je očigledno da bi trebalo da se sklonim. „Lepo, lepo“, rekoh mahnuvši rukom kao da ih puštam da i dalje uživaju. „To volimo da čujemo. E, pa, narode, nadam se da ćete uživati u programu.“

Davši sve od sebe da zaboravim neprijatni razgovor, zastao sam da se dogovorim s Lanom gde da se nađemo posle nastupa. Posle toga sam nastavio da se šetkam po prostoriji rukujući se s ljudima iz publike, a onda se vratio na binu. Sala je bila krcata, društvo puno energije, žamor glasan, čaše su zveckale dok su nazdravljali, a na prigušenom osvetljenju kluba tinjao je žar nemalo cigara.

Kada je bend posedao na svoja mesta, a prostorijom zaplovila poznata klavirska melodija, publika začuta. Sve oči bile su uprte u mene i mnome prostruja dobro poznati talas zadovoljstva.

Na dati znak, zapevao sam.

Muzika me preplavi ispunjavajući me sve dok nije počela da se preliva iz mene, a emocija stihova ponese me kao da sam ih sâm napisao. Dok sam prelazio pogledom po mnoštvu, zatekoh sebe kako tražim ono lice: lice koje me je nateralo da stanem,

koje se gotovo odmah okrenulo na drugu stranu i ostavilo za sobom žaoku koja nije prestajala da peče.

A onda sam pronašao dva jarkozelena oka – Avine oči – koja su me već gledala. Plamen ožive u meni. Stvarno je bila nešto posebno. Pevao sam kao da je pesma napisana za nju – i bila je, barem te večeri.

Da sam znao šta će mi značiti jednoga dana, možda bih sve drugačije uradio. Možda bih bio pokušao da se promenim. Koliko sam često očajnički pokušavao da zgrabim vreme i zadržim ga, da se vratim u trenutke provedene s njom, samo da bih shvatio kako mi klize kroz prste poput vode ne ostavljajući mi ništa sem uspomena? Na srećne dane i na one strašne, i na ponor nastao njenim odsustvom. Kajao sam se zbog koječega – zbog mnogo toga – ali nikada zbog toga što sam je voleo. Jer to što sam je voleo bila je jedna od retkih stvari koje sam dobro uradio, i pored toga što nisam umeo da pokažem to kako valja.

Dok su se stihovi izlivali poput vrele lave a svaki delić mene goreo, primetio sam osmeh na njenim usnama.

Možda smo te noći bili stranci, ali njen osmeh rekao mi je sve što je trebalo da znam. Bio je to tek početak.

Prvi dea

„I GET A
KICK OUT
OF YOU“

1946-1949.

POGLAVLJE 1

AVA

Holivud je bio sve što sam očekivala i sve što nisam.

Očekivala sam bilborde oblepljene filmskim plakatima jarkih boja i veličanstvene pokretne natpise na bioskopima kako blešte svetlima bleštavijim od ičega što sam videla u svom beznačajnom rodnom mestu. Očekivala sam sjajne kabriolette koji jure Bulevarom sumraka ispod visokih palmi i plavog kalifornijskog neba. Tim ulicama šetali su se najlepší muškarc i žene u Americi, sedeli u kafićima i ulepšavali onako doterani i elegantni džez klubove i martini barove. Svi u Holivudu želeli su da budu zvezde: glumci, scenaristi ili reditelji, pevači i plesači takođe. Sve to sam očekivala.

Ono što nisam očekivala uzdrmalo me je do dubine duše, okrenulo naglavce sve što sam smatrala da je dobro na ovom svetu. Sve što sam smatrala da je dobro u vezi sa mnom, Avom Lavinijom Gardner. Nikada neću zaboraviti te prve godine koje sam provela u Holivudu osećajući se kao riba koja se bespomoćno praćaka na suvom pokušavajući da dođe do vazduha i, da budem iskrena, tog prepodneva pet godina kasnije, dok sam čekala početak zakazanog sastanka u čuvenoj direkciji studija MGM, stvari mi nisu izgledale mnogo drugačije nego prvog dana.

Devojka, plavuša sa talasastom paž frizurom, pogleda u stoni kalendar. „Gospođica Gardner!“, pozva.

Ustala sam stiskajući torbicu koju je moja sestra Bapi insistirala da nosim ne bih li izgledala damski i ušla za njom u kancelariju u kojoj je imao da se održi moj sledeći čas. Zidovi i tepih zaudarali su na ustajali duvanski dim, a sunce je naviralo kroz prozore zagrevajući prostoriju do ključanja. Sâma čekanonica bila je bezlična prostorija, sa izuzetkom velike palme u saksiji u uglu pokraj prozora i zidova zastrtih plakatima starih filmova – *Mršavko*, *Prohujalo s vihorom*, *Dama koja pleše* – koje sam već deset puta videla ali i dalje su me podsećali na prvi put kad sam se zaljubila u filmove.

„Sačekajte ovde“, reče sekretarica pokazavši prema stolici. „Vaša instruktorka će ubrzo stići. Lili danas malo kasni. E, da, dodali smo u vaš poslepodnevni raspored i čas dikcije“, dometnu plavuša dobacivši osmeh pun izvinjenja.

Došlo mi je da zastenjem od muke. Poslednjih pet godina svakodnevno sam posvećivala nekoliko sati savladavanju pravila gospodstvenog ponašanja i, dabome, časovima glume kod čuvene Lili Berns. Doduše, nije da je bilo neke vajde. Čak i meni je bilo jasno da ne umem da glumim ni za spas života. Jer da sam umela, MGM me ne bi pozivao samo na foto-sesije i davao mi uloge toliko male da sam mirne duše mogla biti i rekvizit u sceni.

Koliko god sam kao devojčica volela filmove, nikada nisam razmišljala o glumi. Moj potajni san bio je da pevam sa nekim bendom, zato što sam se zaljubljujivala u svakog zgodnog pevača koga sam ikada čula na radiju. Glas mi je bio solidan, onako dopadljivo grlen, ali bila sam svesna da nemam dovoljno talenta da od toga napravim karijeru. Uz to, noge bi mi se oduzele i grlo osušilo svaki put kada sam morala da izvedem bilo šta pred drugima. Međutim, mama i Bapi su se postarale da se umesto budalastim snovima posvetim učenju daktilografije i spremanju za poziv sekretarice – sve do onog sudbonosnog

dana kada je odgovarajući muškarac u odgovarajućem odelu video moju fotografiju u izlogu foto-ateljea.

Doduše, jesam bila lepa; boginje ljubavi, nazivali su nas. S tim što sam imala potpuno pogrešno držanje i govorila sam poput siromašne cure iz Grabtauna u Severnoj Karolini, što sam i bila – ili su mi barem tako neprestano ponavljali svih tih godina koje sam provela u tom gradu lažnih osmeha i zlatnih snova. Shvatila sam da me to što sam kao devojčica bosonoga jurcala za bratom i njegovim drugarima po duvanskim poljima svog rodnog mesta – za šta sam oduvek verovala da će me učiniti snažnom poput njih – zapravo nije učinilo snažnom. Učinilo me je samo naivnom, jer nisam imala predstavu kako izgleda život u velikom svetu. Sada, kad god bih se pogledala u ogledalo, nisam više videla devojku koju sam poznavala celog života. Videla sam svaki nedostatak, čula u glavi svaki prekor svoje instruktorkе, osećala žaoku stalnog odbijanja studija. Mislila sam kako sam u Holivud došla da postanem zvezda. Ispostavilo se da sam potegla u Los Anđeles zato da mi pokažu baš svaku moju manu.

Eto šta nisam očekivala u vezi sa Holivudom. Jer da jesam, bila bih se bolje opremila za večite prekore i prigovore, za nastojanje da mi oduzmu sve sem lica i figure. Možda ne bih uopšte ni došla.

„Ne, Avo“, reče Lili posle pola sata mučenja. „Pokušaj ponovo. Hodaj polako, kao da se prikradaš. Ti si tigrica. Već ti je uspevalo, samo što danas nisi dovoljno koncentrisana.“ Zurila je pomno u svoj odraz u mnoštvu ogledala na zidovima njene kancelarije. Ta žena je baš volela da se ogleda.

Uputila sam se preko sobe kao da progonim plen, trudeći se da ne pokažem koliko sam se iznervirala – naravno da sam to već radila i odigrala nekoliko malih uloga radeći to prokletu dobro, hvala lepo – ali poslušala sam je i hodala afektirajući.

„To!“, uzviknu Lili zatapšavši poput časne sestre u školskom dvorištu. „Ovog puta vodi računa o izrazu lica. Da, to je

to. Brada podignuta, fokus na cilju. On je nešto najsladše što si ikada videla, a ti si mrtva gladna.“

Kada su se jutarnji časovi završili, bilo mi je malo lakše i uputila sam se u kafeteriju na ručak. Idući kroz studijski kompleks prošla sam ulicom doteranom da izgleda poput neke njujorške, sa soliterima i zgradama od smeđeg peščara, pored pozadine koja je glumila divljinu Teksasa i Alamo, i kroz ulicu poput onih u malim mestima, sa novinarnicom i crveno-belom stubom ispred tobožnje berbernice. Osmehnuh se u sebi. Možda mi pored silnih časova jeste bilo već svega dosta, ali ne bejah prerasla čuda i čaroliju ogromnog kompleksa filmskog studija, ne još.

Kafeterija je bila puna poznatih i slavni, kamermana, producenata i ostalih, a odnekud iza šanka izvijala se aroma pečene piletine prigušujući neizbežne mirise preskupih kolonjskih voda i parfema.

Videla sam kad mi je Lana Tarner mahnula i uputila se prema njenom stolu.

„Kako ste, gospođice Avo?“, upita Lana senzualnim glasom koji sam takođe naučila da imitiram.

„Danas me je baš muštrala“, odvrtila sam razmotavajući ubrus.

Stegla mi je ruku. „Ona svakoga muštra.“

Lana mi se dopadala od prvog časa našeg poznanstva. Pored sve svoje zanosne lepote, bogatstva i zavidne slave, nije bila nimalo uobražena. Bila sam zahvalna zbog opuštenog prijateljstva koje mi je poklanjala u tom svetu kome nisam bila sigurna da pripadam.

Smazala sam salatu sa hladnom piletinom i tvrdu kiflu sa puterom. Kada sam pružila ruku da uzmem još jednu, Lana mi dobaci pogled koji je kazivao: *Jesi li sigurna da želiš da je pojedeš?*

Ispustila sam kiflu natrag u korpu. Oduvek sam imala dobar apetit, a s obzirom na to da su salate bile otprilike jedino što su mi instruktori dopuštali da jedem, u želucu mi je krčalo po ceo

dan, sve dok ne odem kući, gde bih u društvu Rini, svoje kućne pomoćnice i prijateljice, večerala kako bog zapoveda. Gomile šnicli, pržene piletine i proje sa puterom.

„Pogledaj samo kako se obukla“, reče Lana prebacivši sjajne plave talase preko ramena.

Pored nas je prošla mlada žena u trikou i maleckom šljokičastom šortsu, tobože zbog neke uloge, ali poprsje joj je napinjalo tanušnu tkaninu. Činilo se da je to što ne nosi brushalter rezultat promišljene namere.

„Verovatno je krenula da malo igra Luisu u krilu“, prošauptala sam.

Luis B. Mejer bio je vlasnik MGM-a i manje ili više svakog glumca i glumice zaposlenih u studiju. Očekivao je da njegova imovina bude sređena, skockana i proterana kroz mašinu studija. I dopadalo nam se to ili ne, svi smo se poredili jedni s drugima, zbog čega je ljubomora divljala. Štaviše, počinjala sam da se pitam postoji li u ovom gradu makar i zrnce lojalnosti. Što se mene tiče, davala sam sve od sebe da ne razmišljam o tim stvarima. Nisam bila surevnjiva.

Lana prasnu u smeh i munu me laktom u rebra. „Tako si bezazlena, a ipak, taj tvoj pogani jezik me svaki put slatko nasmeje.“

„Nisam više baš tako bezazlena“, odvratila sam. Dotad sam već daleko odmakla od siromaštva i strogog, pobožnog vašpitanja koje je majka pokušala da mi usadi. Da ne poveruješ koliko je omanula, pomislih pripaljujući cigaretu. Ne samo da sam se posle tatine smrti odrekla Boga, nego sam bila i dvaput razvedena i znala sam kako da razoružam muškarce svojim dražima. Bilo mi je u opisu radnog mesta.

„Pretpostavljam da si u pravu.“ Namignuvši mi, otrešla je nevidljive mrvice sa svoje zvonaste suknje. Potom izvuče pudrieru i popravi jarkocrveni karmin na usnama, pa obazrivo dodirnu kosu proveravajući da li su ukosnice zabodene u njene uvojke još na svom mestu.

„Prelepa si“, rekla sam zagledajući sopstveni odraz. U ogledalcetu su se videle budne zelene oči, visoke jagodice, ružičaste usne i zavodljivi osmeh – upropašćen trunčicom spanaća zagla-
vljenom među donjim zubima. Noktom sam sklonila ostatak salate i žustro zatvorila pudrijeru.

Uto je za naš sto sela još jedna devojka, Džouni – ne sećam se prezimena – i osula paljbu po glumicama početnicama spremnim da nekom od šefova dopuštaju takozvane slobode u zamenu za nekakvu ulogu. Bejah davno ustanovila kako to nije nimalo neuobičajena pojava, međutim, jeste bilo odvratno. Neko mi je preneo da je čuo kako se mala, dvanaestogodišnja Širli Meklejn našla u prilici da vidi producentov penis u krupnom planu, te da je sirota Džudi Garland, zvezda *Čarobnjaka iz Oza*, morala da trpi Mejerovo pipanje kad god se ovome prohte. Pa i sama sam doživela da me neki direktorić namami u sobu za projekcije i stavi ruke na mene. Nije mu se nimalo dopalo kad sam ga odgurnula i trkom pobešla niz hodnik, i iz tih stopa ga ocinkarila kod šefa propagande. Koji me je prvo brižljivo utešio, a onda mi smesta naredio da ne smem nikome ni da pisnem o tome. To što sam se pre nekoliko godina, vrlo brzo po dolasku u Holivud, udala za Mikija Runija, po svojoj prilici me je spaslo od toga da me članovi upravnog odbora razmenjuju kao poslednju polovnjaču. Šteta što se ispostavilo da Miki voli da švrlja – to je bio naš kraj.

Moj drugi muž, Arti Šo, otišao je posle samo godinu dana braka, zato što je mislio kako niko nije pametan niti talentovan poput njega. Rezultat je bio isti: ostala sam slomljenog srca i naučila još jednu lekciju o velikom svetu i vrtlogu holivudskih ljubavi.

„Moram da bežim“, uto će Lana. „Ima da nagrabusim ako opet zakasnim.“

„I meni bi bilo bolje da smesta krenem“, rekla sam, nimalo zainteresovana za dalji razgovor sa Džouni. Bila je nasmrtno dosadna.

„Dolaziš li večeras na utakmicu?“, upita Lana ustajući. „Svi će biti tamo. Sav prikupljeni novac ide u dobrotvorne svrhe.“

„Frenkov tim takođe igra?“ , upitala sam kao uzgred. Lana i Frenk Sinatra zabavljali su se, s prekidima, oko dve godine, a posle konačnog raskida bila je slomljena. Mada meni, iskreno, nije bilo jasno zašto. Najzad, znala je da je oženjen.

Susretala sam Frenka tu i tamo, i premda je imao lep glas, Bing Krozbi ipak nije bio. Uz to, osetila sam trenutnu averziju prema njemu kada je pre nekoliko godina u jednoj prilici prokomentarisao kako bi se rado oženio mnome. Kao da bi imao nekih šansi kod mene. Nikako nisam razumela zašto žene padaju na njegov šarm kao pokošene. Nosio je svoju taštinu poput jeftinog odela i stvarno nije bio baš toliko zgodan.

„Aha“, ona će na to. „Daj, prijalo bi ti da dođeš.“

Odmahnula sam glavom. „Ne mogu večeras. Već sam se dogovorila sa sestrom. Kupićemo sladoled i ostati kod kuće, slušati ploče.“

„Nastaviš li tako, nikada nećeš upoznati nekoga novog, ali čuj, radi kako ti odgovara.“ Dobacila mi je poljubac i udaljila se graciozним, senzualnim koracima.

Lana je znala kako čeznem ne samo da MGM prestane da me gleda kao lepuškasto devojčе s promajom u glavi nego i za muškarcem koji će me doživljavati kao nešto više od recke na zidu. Imala sam nekoliko veza posle razvoda od Artija, ali nijedan od tih muškaraca nije bio naročito zanimljiv. Sem ako Roberta Dafija, s kojim sam se dve godine povremeno zabavljala, ne smatrate zanimljivim. Ja nisam. Tražila sam nešto što nisam nalazila. Nešto za šta sam se pribojavala da je možda samo mit: ljubav koja te navodi da se osećaš kao da živiš samo za nju.

U to vreme nisam znala da sam ga već upoznala – muškarca koji će mi potpuno promeniti život i ostati sa mnom do mog poslednjeg daha.

Ali Lana je bila u pravu. Prijalo bi mi da izađem. Možda na posletku ipak odlučim da zaigram za *Šarmere*, kako se nazivao MGM-ov softbol tim.

* * *

Veče se ispostavilo kao stvoreno za softbol. Osnivanje lige bilo je pravi pogodak i uspelo je da privuče glumce iz MGM-a i *Vorner brosa*.^{*} Bilo je to dobroćudno suparništvo, sa mnogo zadirkivanja, začikavanja i sočnih dvosmislica. Skroz u mom fazonu. Lani nije trebalo dugo da me ubedi da se priključim devojkama koje dodaju palice igračima, i dobila sam i dres.

„Tenis umem da igram, i to dobro, ali softbol mi se nikad nije naročito dopadao“, priznala sam.

„Ma ne brini“, odvrati Lana. „Nećeš morati da igraš. Mi smo tu samo da im dodajemo palice. I naprosto si preslatka u tom dresu.“

Tim je u šali nazvan *Šarmeri* – Frenku je to ime očigledno zvučalo silno zabavno – a posle nikome nije padalo na pamet da ga menja.

Vežala sam kosu u konjski rep i stavila na glavu bejzbol kapu koja se slagala s mojim dresom. Bilo je toplo ali prijatno letnje veče; u vazduhu se osećala nadolazeća kiša. Premda neuobičajeno za to doba godine, vreme nam nije pokvarilo raspoloženje. Svi su se smejali i uživali maltretirajući jedni druge.

Ubrzo su se reflektori na terenu popalili i osvetlili sve oblačnije nebo. Dok je nekoliko dečaka metlama čistilo baze i grabljalo teren pripremajući ga za utakmicu, Frenk se uputio prema nama.

Lana ustade s klupe za rezervne igrače i pobeže s vidika. Sirota devojka se trudila da ga izbegne. Što u ovom gradu nije bilo nimalo lako. Jer koliko se meni činilo, na Frenka Sinatru nailazio si takoreći na svakom koraku.

„Vidi ko nam se pridružio“, reče on udarivši levom šakom u svoju hvatačku rukavicu, iz koje se podiže oblačak prašine. „Nisam bio siguran da ćeš se pojaviti.“

^{*} *Warner Bros.* (tj. *Warner Brothers*, „Brača Vorner“); osnovala su ga 1924. četiri brata, Heri, Albert, Sem i Džek Vorner. (Prim. prev.)

Osmehnula sam se. „Dokle god se ne traži od mene da izađem na teren, biće sve u redu.“

„Otkud znam. Možda nam zatrebaš tamo.“ Zadirkirivao me je. „Hej, taj dres ti baš lepo stoji.“

„Ne spadam u tvoje vatrene obožavateljke, ali dobro, dres može da prođe.“

Prasnulo je u smeh, očigledno uveseljen. Muškarcima je ponekad potrebno da im se malo narugaš, a najbolji način za to je da im takneš u ego. Odmah nasednu. Braća su me tome naučila.

„Hajde da ti pokažem šta ćeš da radiš.“ Potom mi je pokazao gde stoje palice u prostoru za rezervne igrače i objasnio da je najvažnije navijati za tim.

„R'zumem, kapetane“, rekla sam, podrugljivo salutiravši.

Tiho se nasmejao, ali oči su mu bile ozbiljne, prikovane za moje – i najprodornije plave koje sam ikada videla. Upitala sam se kako to ranije nisam primetila. Po svoj prilici zato što ga nikada pre toga nisam zaista pogledala pravo u oči.

„Posle utakmice idemo svi zajedno na piće, ako hoćeš s nama“, reče on povlačeći liniju u prašini kramponima svoje kopačke.

„Neće smetati ako dovedem nekoga sa sobom?“, upitala sam misleći na Dafa. „Ne bih htela da flertuješ sa mnom.“

„Pobogu, što bih ja flertovao s tobom?“ On se široko osmehnu. „Naravno da neće, slobodno ga dovedi. Pa, bolje da krenem, trebalo bi da počnemo.“ Dotakavši obod kape u znak pozdrava, otrča prema timu, koji je sada stajao okupljen u zbijenu grupu. Zvučalo je kao da pokušavaju da odluče o redosledu izlaska na palicu.

Posle kratkog vremena, utakmica je počela.

Kada je na Frenka došao red da udara, on prvo zamahnu nekoliko puta u prazno da se zagreje. Prvo bacanje je promašio, ali kod drugog bacanja, zadovoljavajući prasak palice prolomi se kroz vazduh. Lopta odlete lučnom putanjom iznad baza i potom u spoljno polje, da bi potom pala na travu nedaleko od ograde. Bodrili smo ga zaglušno dok je trčao oko prve baze,

pa druge, i uklizao u treću, tik pre nego što je treći čuvar baze uhvatio loptu bačenu ka njemu sa stražnjeg dela terena.

„Slučajno ti se posrećilo, Sinatra!“, doviknu neko s klupe *Vorner brosa*.

Frenk im pokaza srednji prst, izazvavši opšti smeh, pa pogleda prema domaćoj bazi.

Okrnula sam pogledom Lanu, koja žurno okrete glavu na drugu stranu pretvarajući se da ne prati svaki njegov pokret. Prebacila sam joj ruku preko ramena. „Čovek je stvarno srco-lomac, zar ne?“

„Pa, moje je svakako slomio, ali prebolela sam ga, majke mi. Samo pokušavam da rasteram osećaj nelagode zaostao među nama, to je sve. Uostalom, dobro je što smo raskinuli. Nikada ne bi ostavio ženu.“

Potvrdno sam klimnula. Jer ako je bilo verovati glasinama, ovo je bilo tačno. Ti Italijani koji menjaju ljubavnice nikada ne ostavljaju svoje žene. A otkako sam se doselila u Holivud, naučila sam da se glasine najvećim delom zasnivaju na istini.

Sledeći udarač iz našeg tima, Derek, udari loptu palicom poslavši je duž linije prve baze.

Frenk potrča ka domaćoj bazi.

Protivnički tim je brzo pokupio loptu i Derek je koliko u sledećem trenutku ispao iz igre, ali zato Frenk ukliza u domaću bazu.

„Bezbedan!“, viknu sudija raširivši ruke.

Sa tribina se zaori klicanje. Lana i ja smo skakale gore-dole, zavrištavši kada je Miki istrčao iz prostora za rezervne igrače i zajahao Frenku na leđa. Frenk prasnu u smeh, pa podiže Mikija na ramena i zatetura se prema našoj klupi. Sa tribina dopre još više smeha i zvižduka. Bilo mi je drago što smo Miki i ja ostali prijatelji. Ovaj grad bio je suviše mali – a studio još manji – da bi čovek sebi stvarao neprijatelje. Čak sam i sa Artijem ponovo progovorila. Kako se ispostavilo, bio je neuporedivo bolji prijatelj nego muž.

Kada se utakmica završila, Klejtonov bar bio je već zatvoren, zato smo bacili petaka jedni drugima i razišli se. Otišla sam kući, gde nam je Rini spremila dva predivno suva martinija i pustila muziku. Rini je postala ne samo stalni član domaćinstva kao moja kućna pomoćnica i asistentkinja, nego i istinska prijateljica. Kada bi veče odmaklo, popile bismo zajedno jedno piće i večerale nešto, ili bismo izašle u neki popularni džez klub ignorišući propise koji su branili ulaz takozvanim obojenima. Niko se ne bi drznuo da zatraži od mlade filmske zvezde da ode, pogotovo one koja je bila udata za kralja džeza Artija Šoa, a i jasno sam im stavljala do znanja da ću ih udostojiti svojim prisustvom isključivo budu li dopuštali i Rini da uđe.

Ispričala sam joj o utakmici, a posle smo neko vreme razgovarale. Bilo je već dobrano posle ponoći kada smo rešile da odemo na spavanje.

Dok sam se jedva čekajući da utonem u san zavlačila pod pokrivač, kroz zatvoren prozor začu se nekakva pometnja spolja. Nisam obraćala pažnju pretpostavljajući da je to grupa studenata, momaka koji su stanovali u apartmanima u Sanset taueru, iza moje kuće. Umeli su ponekad da budu bučni kasno noću.

Na vratima se začu tiho kucanje. „Mis Dži,* čujete li?“ Rinin glas bio je tih ali napet. „Neko vas tamo napolju doziva po imenu.“

„Pobogu, šta se dešava?!“

Zbacila sam pokrivač i otišla do prozora, pa razmakla zavese. Izvila sam vrat da obuhvatim pogledom višespratnicu. Svaki stan imao je balkon, a na jednom od njih, nekoliko spratova visoko, obasjan mesečinom i više nego pripit stajao je Frenk Sinatra.

* *Mearene „Rene“ Jordan* bila je doživotna pomoćnica, prijateljica i osoba od poverenja Ave Gardner, koju je zvala „*Miss G*“; pred sam kraj života, dobrano posle Avine smrti, objavila je knjigu pod naslovom *Living with Miss G*, želeći da tako oda poslednju počast Avi i prijateljstvu koje ih je spajalo gotovo pet decenija. (Prim. prev.)

„Hej, Avo Gardner!“, vikao je. „Što ne svратиš da popiješ piće s nama?“ Uto mu se pridruži čitavo društvo. Podgurkivali su se, smejali i dovikivali.

„Te budaletine ima da preture nekoga preko ograde balkona“, rekla sam dok mi je Rini izvирivala preko ramena.

„Avo Gardner!“, uzviknu ponovo Frenk. „Izađi da se igramo!“

Pocrvenela sam. Kakav neopevani kreten, da budi ceo komšiluk u ovo doba i uvlači mene u to, pa nek je sto puta pijan.

„Avo!“, pozva on opet.

Njegovi prijatelji obujmili su na to usta dlanovima i počeli sa horskim dozivanjem: „Avo! Izađi da se igramo!“

„Tišina tamo!“, začu se muški glas iz stana ispod njih. „Dva ujutru je!“

Muškarci su se grohotom smejali dok je Frenk psovao zlosrećnog komšiju, da bi potom zabacio glavu i ponovo se proderao na sav glas, očigledno uživajući u svakoj reči: „Avo Gardner! Izađi već jednom!“

„Rekoh ti već da umukneš, inače zovem policiju!“, ljutito odvrati komšija.

„Ti, drkošu, možeš da mi pljuneš pod prozor!“, odvrati Frenk.

Njegovi drugari se uteturaše natrag u stan, odvukavši Frenka sa sobom.

„Šta to bi?“ , upita Rini, u čijim se krupnim smeđim očima zrcalila svetlost uličnih bandera što je navirala kroz prozor.

„Odrasli ljudi koji se ponašaju kao balavci, ništa više“, odvrtila sam vraćajući se u krevet. Ali kad sam ugasila noćnu lampu i navukla pokrivač do brade, osmeh mi naprosto nije hteo s lica, mada ni sama nisam shvatala šta mi je to toliko zabavno. Frenk je stvarno bio *nešto*. Budala, i to velika, ali svakako *nešto*. Možda ću ga uskoro ponovo sresti, pomislila sam.

I može biti da sam se tome radovala.

POGLAVLJE 2

FRENK

H olivud je bio sve što sam želeo i više od toga. Mnogo sunca, filmski setovi i zgodne žene; žurke i izlasci do duboko u noć, i više talenta na hiljadu kvadratnih kilometara nego u čitavom ostatku sveta. Voleo sam da budem okružen svim time, da živim na visokoj nozi. Drage volje sam ostavio za sobom propalnice s kojima sam odrastao, koje su dobro znale koliko sam puta dobio batine od klinaca u kraju, koliko puta me je čale odalamio po glavi ili – još gore – koliko mi je šamara odvalila keva proprativši ih bujicom psovki kojih se nijedan kočijaš ne bi postideo. Drage volje sam ostavio za sobom sve koji su me gledali kako preklinjem za gaže na piknicima, u parohijskim domovima i barovima u bednom Hobokenu. Želeo sam da kažem zbogom svima koji su znali koliko sam često kao dete bio prepušten sâm sebi ili utrapljen nekoj komšinici. Koji su znali u kakvog me je čoveka pretvorila ta silna usamljenost.

Gladnog.

Gladnog uspeha i one vrste povezanosti s nekim kakvu još nisam shvatao. Dovoljno gladnog da se borim da uđem, izadem ili pregazim. Dovoljno gladnog da se osvrnem i pokušam

ponovo. Da postanem najveći pevač koga je svet ikada video. A ništa od toga nije došlo lako. Mislim da sam baš zato sve to još više voleo, bio još više ponosan – neki bi rekli i uobražen. Ali zaradio sam svoj uspeh i nisam imao ni najmanje namere da se ikome izvinjavam zbog toga ili zbog prelaska u Holivud, gde sam mogao da živim u zemlji snova. Gde sam mogao da budem neko.

Dve godine posle mog prvog mjuzikla u MGM-u i dve godine posle prve gomile hitova koje sam napravio bez Dorsijevog benda, spakovao sam čitav svoj život, ženu i decu, otišao iz Hobokena jednom zasnogda, pravo u Kaliforniju. Spadao sam u prvu ligu i bio mi je potreban način života koji će to i pokazivati. Kada je kuća Meri Astor, na samoj obali jezera Toluka, oglašena na prodaju, shvatio sam to kao dobar znak i kupio je. Verovao sam u sreću, možda i više nego što je trebalo. Ispostavilo se da komšiluk nije baš naklonjen zabavljačima, Jevrejima i crncima, ali to sam prekasno shvatio. Smetalo mi je – nisam imao takvih predrasuda niti sam podnosio one koji ih imaju, pa mi je bilo jasno da se nećemo dugo zadržati tamo – ali u početku, barem jedno vreme, to nam je bio dom.

Zagledao sam kuću koju je moja žena Nensi krstila „Topla dolina“ i pomislio, valjda po deseti put, da sam srećan što smo tu, u sunčanoj Kaliforniji. Poljubio sam u teme našu ćerkicu, malu Nensi, a potom i suprugu, na isti način. Njoj se u prvi mah nije odlazilo iz Nju Džerzija, ali nagovorio sam je pričajući o hiljadu sunčanih dana, velikoj kući s travnjakom i svime ostalim što je dovoljno da samo poželi. Dopala joj se ideja da budemo manje razdvojeni, a meni se dopala ideja da budem blizu svoje ćerkice i Frenka mlađeg. Premda nikada nisam gajio neku ogromnu strast prema svojoj ženi, u dubini duše voleo sam je više i od koga sem svoje dece. Poznavala me je, znala me je u dušu, znala je sve moje mane, i ipak je verovala u mene. Ni jednog jedinog trenutka nisam posumnjao u njenu ljubav ili podršku. Štaviše, pretvorila je našu kuću u dom.

A za sada se pravila gluva i slepa dok sam švrljao s drugim ženama pokušavajući da pronađem ono nešto za šta mi se činilo da mi večito za dlaku izmiče. Ono određeno nešto za čime sam čeznuo ne bi li mi utolilo glad.

„Ponesi vesla, Nens“, dao sam znak svojoj šestogodišnjoj ćerki i dvema kikutavim curicama, ćerkama jednog svog prijatelja. Bili smo organizovali zabavu povodom Četvrtog jula i prijatelji i komšije behu počeli da pristižu.

Nensi podiže vesla i malo je nedostajalo da se prevrne dok se ispravljala, jer su onako dugačka bila nezgodna za njene male ruke. Ipak, nije se žalila niti je tražila pomoć. Dobra tatina curica.

„Devojke, doхватите други крај весала“, rekao sam im.

Travnjak se spuštao do samog ruba vode, odakle se u jezero pružao novi-novcati dok koji sam napravio umesto dotrajalog starog. Petnaestak metara od obale nalazio se usidreni splav koji sam postavio za plivanje.

Nensine drugarice su veoma ozbiljno shvatile svoj zadatak i pomogle joj celim putem do vode. Izvukao sam kanu iz šupe i odvukao ga do doka, porinuo ga, pa ušao u njega da im pomognem da se ukrcaju pre no što smo se otisnuli na mirnu vodu.

„Tatice, ispričaj nam priču“, reče Nensi razmećući se pred drugaricama svojim kul tatom.

Izmislio sam nekakvu bajku o morskoj sireni, a one su tapšale i poigravale u mestu, i dok si dlanom o dlan odveslali smo daleko na jezero i potom se vratili do obale. Nisam bio baš preterano prisutan otac – večito odlazeći na gaže i vraćajući se samo da se prepakujem – i dovoljno često sam zbog toga osećao grižu savesti, ali to nije nimalo menjalo moja osećanja prema mojim klincima. Kada smo bili zajedno, fokusirao sam se isključivo na njih, s najvećom mogućom ljubavlju na svetu. Nadao sam se da se time nekako iskupljujem za svoje nedostatke. Koliko god je naš dom bio idiličan, bilo mi je teško, čak

i nemoguće da boravim tamo – a pogotovo da se duže zadržim – bez obzira na to koliko sam voleo svoju porodicu. Nemir se ukorenio u mojoj duši poput tvrdoglavog korova.

Kada sam najzad pomogao devojkicama da se iskrcaju iz čamca, ostatak gostiju beše već stigao. Odšetao sam do kuće jedva čekajući da popijem nešto hladno.

„Imamo li dovoljno leda?“, upitao sam otirući peškirom znojavo čelo. „Trebaće ga na kofe po ovoj vrućinini.“

Nensi je užurbano poslovala po kuhinji.

„Možemo uvek poslati nekoga da donese još ako zafali“, odvratila vezujući čistu kecelju oko struka. Insistirala je da sve jelo sama pripremi i sada je napala ogromnu gomilu kobasica kao da se nalazi na nekakvoj vojnoj misiji.

Bio je sparan letnji dan, savršen za izležavanje u stražnjem dvorištu, plovidbu kanuom i plivanje. Društvo je bilo veliko kao i obično, ljudi su se šetkali po travnjaku i po kući. Uživao sam u buci i aktivnosti; odvlačili su mi pažnju od vazda prisutnog nemira u mojim udovima.

Izašao sam napolje da proverim da li su postavljene baštenske stolice i iznesene igračke za klince: hula-obruč, fudbalska lopta, frizbiji i kofica puna sapunice i štapića za pravljenje mehurića različitih oblika. Deca su jurcala po dvorištu nalik na jato lastavica, ganjajući jedna druge do vode i natrag. Tako azurnoplavo nebo nikada nisam video nigde sem u Južnoj Kaliforniji, bele noge i ruke crvene su nam na suncu. U roku od sat vremena žene su se u kupaćim kostimima i sa šeširima na glavi ispružile na ležaljke na verandi, između kojih su bili postavljeni stočići sa limunadom i šampanjcem. Muškarci su za to vreme već satrli bocu džeka denijelsa i obilate porcije kobasica i hladnih salata. Oduvek sam se starao da valjano napojim i nahranim svoje momke.

„Svi siti i napiti?“, upitao sam otvorivši jedno oko da osmotrim svoje drugare pružene pokraj mene na travi.

„I te kako. Ne mogu više ni da zinem“, odvrati Džordž Evans.*

Džimi van Hjuzen, kompozitor, uvek prijateljski raspoložen, potapša se po stomaku. „Rekao bih da sam zbrinut barem narednih sat vremena.“

Svi smo prasnuli u smeh.

„Frenk, moramo da popričamo malo kasnije“, reče Džordž tonom nabijenim značenjem.

Pogledao sam ga načas ne bih li mu pročitao izraz lica, ali nisam uspeo. Prethodne večeri očitao mi je bukvicu, onako kako to pres-menadžeri i menadžeri ponekad rade, ali njegove sugestije behu se u poslednje vreme pretvorile u upozorenja. To što nisam mogao da učestvujem u ratu u Francuskoj potkopalo mi je ugled i mada sam pokušao da se prijavim u vojku, i bio odbijen zbog probijene bubne opne, lekarski izveštaj novinarima, izgleda, nije bio nimalo važan. Doslovno su me sažvakali i ispljunuli. Sad kada se rat završio, nadao sam se da će se situacija promeniti. Ali Džordž je rekao da neću uspeti da je promenim budem li nastavio da putujem sa političarima i podržavam ih u kampanji. Ljudi su želeli da ih zabavljam, a ne da im držim propovedi.

Ali eto, nikako mi nije bilo jasno zašto ne mogu da iskorištim svoju slavu da pomognem nekome u koga verujem. I ako poželim da govorim protiv rasizma ili da pokušam da pomognem Malom Čoveku koji se satire od rada za bednu platu, onda ću to i učiniti. Zato što je to bilo ispravno, a novinari su mogli da se teraju tamo gde sunce ne sija.

„Momci, mislim da je krajnje vreme da malo zaplivamo“, rekao sam ne želeći da se bavim tim mislima.

Moj novi komšija Deni i Džimi smesta ustadoše, a Džordž dođe za mnom do vode.

* Sinatrin menadžer za odnose s javnošću, čija je iznenadna, prerana smrt 1950. dovela do privremenog zastoja u Sinatrinjoj karijeri. (Prim. prev.)

Podigao sam ruke iznad glave, kao bajagi istežući se, ali onda sam na kvarno gurnuo Džordža što sam mogao jače. On jauknu udarivši o površinu vode.

„Uhvatio sam te na prepad, a?“ , doviknuo sam mu, smejući se dok je pokušavao da me isprska. Vodokoci koje je pravio nisu dobacivali ni blizu mene. Ni slučajno nije bio sportski tip.

Zaronio sam u nameri da ga sustignem. Nisam pošteno ni izronio, a dve krupne šake me ponovo gurnuše pod vodu. Kada sam ponovo izbio na površinu, smejaao sam se i kašljao u isto vreme.

„Tako ti i treba, nevaljalče jedan“, reče Džordž dok mu je voda kapala s nosa, a oči blistale uveseljenošću.

Sklonio sam kosu sa očiju i osvrnuo se prema obali, gde su se Deni i Džimi još protezali poput dva lenja mačora.

„Ulazite, voda je super“, uzviknuo sam. Obojica mi poka-
zaše prst. Naciljao sam i poprskao ih.

„Pažnja, padaju bombe!“, uzviknu Džimi skačući u vodu kolena privučenih uz bradu. Tresnuo je u jezero poput đuleta, isprskavši sve koji su se našli u blizini.

Žene što su se tu sunčale ciknuše i odmakoše svoje ležaljke. Džordž i ja nagradili smo Džimija pošteno ga zalivši čim je izronio. Glupirali smo se tako i prskali jedni druge, a onda izašli na obalu i onako mokri nasuli sebi novu turu pića.

Pili smo i pričali bezobrazne viceve, i uživali u opuštenom danu.

„Hej, Frenki“, reče Džimi podmetnuvši dlanove pod glavu dok je ležao na peškiru prostrtom na travu. „Koja ženska je aktuelna ove nedelje?“

„Svaka koju poželim.“ Blago sam ga munuo u rebra.

Džimi se presamiti kao da je teško povređen i svi prasnusmo u smeh. „Posle onoga od pre neko veče, pomislio sam da možda trzaš na Avu Gardner.“

Videli smo Avu na utakmici i odjurio sam kao bez glave da joj se javim. Bila je lepša no ikad i konačno razvedena. Poželeo

sam da batalim utakmicu i odvedem je nekud gde bismo bili sami. Šteta što je bila onako rezervisana i učtiva, kao da sam joj stric ili ne znam ni ja šta. A onda smo se momci i ja kasnije te večeri, na mom balkonu, ponašali kao obični balavci urlajući na sav glas njeno ime. Mogao sam se zakleti da sam video pomeranje zavese na prozoru na stražnjoj strani njene kuće, ali ni na trenutak nije izašla napolje – a ja ni na trenutak nisam prestao da razmišljam o oblini njenih usana i njenim zelenim očima. Ni te večeri, niti ikada posle.

Bilo je nečega u vezi s njom, nečega više od očiglednih fizičkih atributa, i želeo sam da budem onaj koji će otkriti šta je to. Kad bi mi samo pružila šansu.

„Tvrđ je ona orah“, rekao sam. „Ali ako iko može da ga slomi – taj sam.“

Zafrkavali su se dobroćudno na račun moje arogancije i mojih gorostasnih metar i sedamdeset dva visine, i jeste sve to bilo u šali, ali nisam mogao a da prvi put u životu ne pomislim kako su možda ipak donekle u pravu. Kako možda naprosto nisam dovoljno dobar za nju i kako joj neću zapasti za oko, ni sada ni ubuduće. Možda šlageraš iz Hobokena nije dovoljno glamurozan za nju. Najzad, prvo je bila udata za omiljenog američkog dečaka, a onda za Artija Šoa. Žene su ludovale za Šoom i njegovim klarinetom. To mi nikako nije bilo jasno.

„Jesi li čuo da razmatraju Avu za *Jedan dodir Venere*?“, upita Džimi. „Nisu mogli odabrati bolju ribu da igra rimsku boginju.“

„Onaj mjuzikl?“, upitao sam.

„Razgovaraju o snimanju filma.“*

„Gledao bih je u bilo čemu“, zazvižda Deni.

Nasmejao sam se i munuo ga u nadlakticu. „Prvi sam je video.“

* *One Touch of Venus*, uspešni brodvejski mjuzikl iz 1943. i istoimeni film iz 1948; zaplet je utemeljen na noveli *The Tinted Venus* (T. A. Guthrie, 1885), s tim što je film zadržao samo manji deo originalne muzike. (Prim. prev.)

„Prilično sam siguran da su je prvi videli Miki Runi i Arti Šo“, reče Džimi.

Ponovo smo prasnuli u smeh, ali nisam mogao a da ne osetim žaoku ljubomore, mada nisam imao zašto. Džimi i Deni, pa i Džordž, što se toga tiče, mogli su da uzdišu za uzvišenom Avom Gardner kao i svi ostali neoženjeni muškarci. Ja, međutim, uopšte nisam bio na raspolaganju, barem ne u ikakvom stvarnom smislu reči. Možda sam imao mnogo slobode i mnogo žena, ali Nensi je još nosila moj prsten.

Džordž nas strogo pogleda. „Gospodo, ovo nije mesto za takve razgovore.“ Jedva primetno je klimnuo glavom u pravcu grupe žena iza nas.

Džordž je bio istog mišljenja kao i Momci, moji italijanski prijatelji, ako su se mogli tako nazvati. Upozorili su me u vezi s pojavljivanjem u javnosti sa drugim ženama, rekli mi da bi moji izleti van braka trebalo da budu kratki, a žena kod kuće srećna, i da će sve biti dobro. Smem da radim šta hoću, rekli su, pod uslovom da bude diskretno, ali ženu i decu ne smem da napustim – takvo šta nije dolazilo u obzir. Problem je bilo što Nensi nije bila glupa i često smo se svađali zbog priča u novinama, kao i zbog dijamantske narukvice koju je pronašla a koja je naposletku završila na ruci druge žene. Nensi me je uglavnom samo tužno posmatrala kada se dovučem u gluvo doba ili pošto prenoćim u stanu koji sam iznajmio u gradu. Nisam znao kako da promenim situaciju a da ne uništim sve što imamo i sve što jesmo – niti sam znao da li bih mogao živeti sa spoznajom da sam to uradio.

„Ponovo sam video tvoje ime u novinama“, reče Deni otpivši gutljaj viskija. „Nešto u vezi sa Odborom za neameričke aktivnosti. Uzeli su te na zub?“

„Ma jok“, odvratio sam. „Znaju da nisam komunista. Nego eto, stalo im je da upru prstom u nekog, zato što nisu ništa drugo do najobičniji rasistički ološ. Ne vidim kako me to što se zalažem za prava Malog Čoveka čini komunistom.“

„Ti nisi političar“, reče Džordž opominjućim tonom. „Političari jedu jedni druge za doručak. Misliš da im činiš uslugu – i činiš im – tako što privlačiš paljbu na sebe. Ali na kraju ćeš ti nadrljati, Frenk. Zato stišaj strasti.“

Bio je zabrinut, a s obzirom na način na koji se diskografska kuća u poslednje vreme ophodila sa mnom, trebalo je da i sâm budem zabrinut. Jedno vreme sam samo nizao hitove, ali izgledalo je kao da stvari malo posustaju. Ali proći će i to. Znao sam da ću se sa sledećom pločom ponovo vratiti na vrh.

„Barem se ove nedelje nisi našao u novinama zato što si pretio reporteru“, reče Džimi nategnuvši svoje pivo i oteravši muvu što mu je zujala oko glave. „Mnogo vole da te razapinju.“

„Jednog dana će i Frenk naučiti da prestane da maltretira reportere, a onda ga više neće razapinjati“, zarezha Džordž. Potom nasu ulje za sunčanje na desni dlan i počeo da ga razmazuje po mišicama i širokim, maljavim grudima.

„A jednog dana će i oni naučiti da se nose u vražju mater i što dalje od mene, dok nisam dohvatio palicu i počeo da im lomim noge“, nisam mu ostao dužan.

Džordž mi dobaci dugačak, namršten pogled.

Namignuo sam mu i on prevrnu očima. Već mesecima je štampa ispirala usta mnome, a priče uglavnom nisu bile nimalo lepe. Reporteru su me proganjali, zadirali u moj privatni život, prouzrokovali svađe između mene i Nensi, zbog čega me je Mejer, tamo u MGM-u, većito gledao popreko. Nisam, međutim, nameravao da im priuštim zadovoljstvo tako što ću ćutke trpeti. Umesto toga sam odgovarao pesnicom, pa će uskoro valjda pronaći neku drugu budalu na koju će se ustremiti.

Dok je nebo tamnelo u noć, svi su se ponapijali. Bili smo dehidrirani od silnih sati sunčanja i plivanja, i ispijanja viskija i piva u količinama dovoljnim da se napuni bazen. Džordž je pozvao taksi, ali pre no što je nesigurnim koracima izašao pred kuću, povukao me je u stranu.